

شادی زوری نیست!

اسحاق جهانگیری معاون اول رئیس جمهور درباره ایجاد امید در جامعه گفت: صدا و سیما می‌تواند در شاد کردن مردم اقدامات مهمی را انجام دهند.

رئیس جمهور نیز در آخرین روز کاری سال نزد خبرنگاران گفت: همان گونه که ما اعتراض را به رسمیت می‌شناسیم شادی مردم را هم به رسمیت بشناسیم. امیدوارم سال آینده، سال خوشحالی، امیدواری و نشاط در میان مردم باشد. نباید به مردم سخت بگیریم، بگذاریم مردم شاد باشند. همه کاری کنیم سال آینده سال خوشحالی و نشاط برای همه مردم باشد.

تاکید و تصریح و دلالت رئیس جمهور و معاون اول ایشان به شادزیستی و تمهید و تسبیب زیست شادمانه شهروندان هر چند امری ممدوح است اما لااقل از لسان ایشان مسموع نیست.

مسموع نبودن چنین امری از چنان اُمرائی ناشی از آن است که جنس این مطالبه برخورداری از ذاتی آمرانه است و پایوران بر این باورند که برای شادباشی و شادمانی شهروندان مبعوث شده و رسالت تاریخی و قهری و قطعی ایشان شادی افزائی و شادمانی برپائی است.

این در حالی است که همین رئیس جمهور پیش تر و از موضعی تنزه طلبانه انذار آن را داده بود که حکومت وظیفه ای ندارد تا شهروندان را به زور به بهشت ببرد!

گوهر کلام آن موقع رئیس جمهور ناظر بر این داعیه بود که دولت نمی بایست متولی اخلاق و اخلاق مندی شهروندان در جامعه باشد و باید شهروندان را آزاد گذاشت تا در بستر جامعه شخصا مسئولیت پاک زیستی یا ناپاک زیستی خود را عهده داری کنند.

این در حالی است که بصراحت قانون اساسی، دولت جمهوری اسلامی باید همه امکانات خود را بمنظور ایجاد محیط مساعد برای رشد فضایل اخلاقی بر اساس ایمان و تقوای شهروندان به کار بندد.

علی رغم این اگر با تسامح بتوان بی مسئولیتی دولت برای پاک زیستی یا ناپاک زیستی شهروندان را مسموع انگاشت در آن صورت با کدام بینه یا ادله ای می توان از موضع جدید دولت برای دغدغه شادمانی ها و بهجت افزائی های شهروندان استقبال کرد؟

دولت تدبیر و امید ظاهرا در برزخی از تذبذب بلاتکلیف مانده و زمانی پشت شعار «بهشت زوری نیست» مسئولیت گریزی خود را پنهان می کند و اکنون فراموش کارانه دغدغه شادی سازی و زیستمان شادمانانه شهروندان را اطلاع رسانی می کند!

اگر به زعم دولت «بهشت زوری نیست» بالتبع شادزیستی مردم هم زوری نیست و ربطی به دولت نداشته و بنا بر احتجاج دولت شهروندان خود مسئول تحصیل شادی و شادمانی های خودند.

ظاهراً دولت تدبیر و امید متوجه نیست که شادی شهروندان برای حکومت محل تردید نیست و آنچه موضوعیت دارد مصادیق شادی است که مبدل به موضوع مناقشه شده.

مشکل امروز در ایران جامعه ناهمگنی است که بخشی از ایشان با تهجد و ابتهال و نماز شب به وجد و بهجت و شادی روحی می رسد و در سوئی دیگر «ای قشنگتر از پریا - تنها تو کوچه نریا» نیازهای شادی خواهانه لایه دیگر جامعه را برون ریخت و تخلیه درمانی می کند! قدر مسلم در این میان این دولت است که باید تکلیف خود را روشن کند که آیا می خواهد سلطان بانوی قبله عالم باشد یا سلطان بانوی وزیر اعظم!؟

داریوش سجادی - آمریکا

<https://t.me/joinchat/AAAAADu67x7SA2kJ7qFuRQ>